Ч. 28 Четвер 6 (18) лютого 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Ільона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Війна европейска в мініятурі.

Нині нема вже сумніву, що межи Грециєю а Туреччиною прийшло ізза Крети до дійстної війни, хоч еї ані формально не виповіджено, ані держави европейскі не признали Грецию формально яко сторону воюючу, противно, все ніби то їй грозять заказом. Ще вчерашні телеґрами донесли, що командант вступившого на Крету грецкого войска одержав приказ від свого короля заняти Крету і прогнати Турків з укріплених позиций і видати відозву, що прилучає остров до Грециї. Нині знов наспіла вість з Атин, що грецкий відділ войска взяв форт Аґія і забрав до неволї 400 Турків, межи ними 100 турецких вояків. Отже маємо вже дійстну війну. Грецкий командант, полковник Вассос, видав відозву до Кретийців, в котрій каже, що Греки приносять їм мир і будуть берегти права всіх жителів острова без взгляду на віроісповідане. Грецкий корпус посуває ся до Канеї.

Рівночасно доносять з Константинополя, що і Туреччина лагодить ся до війни. Рада міністрів ухвалила змобілїзувати 50.000 войска і уформувати дві фльоти, котрі складали би ся з 9 кораблїв военних і 20 лодий торпедових. До сеї фльоти мали би прилучити ся також і всї стаціоновані в Константинополи кораблї европейскі.

Тимчасом на Креті витворила ся ориґінальна, одинока в своїм роді ситуация, даюча нам в мініятурі образ початку війни европейскої. Пригляньмо ся лиш всім тим сторонам, котрі на Креті були змушені взяти за оружие. Насамперед місцеві воюючі сторони: християни Греки і музулмани Турки. Грецкі повстанці на острові розділили ся на три части і станули під проводом грецких офіцирів, котрі виступили з грецкої армії. Повстанцям буде очевидно помагати грецка армія. Музулманьскі ворохобники мають по своїй стороні турецку залогу. Тепер же вмішали ся ще й держави европейскі та виступили також чинно. Відділ войска держав европейских за згодою Туреччини заняв місто Канею. Відділ той складав ся зі 100 вояків росийских, францускнх, анґлїйских і італїяньских та 50 вояків австрийских під проводом італїяньского офіцира. Другий такий самий відділ станув під проводом француского офіцира, готовий до дальшої акциї. Зачувати, що держави европейскі постановили заняти на острові ще й инші міста.

То лиш сам початок, а вже видимо, що на тім малім куснику землї, котрий лежить як раз посеред тих трох частий сьвіта, де всі держави европейскі мають свої інтереси, мусїли взяти ся до оружия: Туреччина, Греция, Росия, Анґлія, Франция, Австро-Угорщина і Італїя — найважнїйші репрезентанти народів европейских; репрезентанти найважнїйших віроісповідань християньских стрітили ся тут збройно з репрезентантами магометаньского сьвіта! Чи не дійстний то образ в мініятурі війни европейскої, котрої причиною Туреччина. На чім скінчить ся сей перший конфлїкт, годі нині сказати, але на всякий случай есть він грізним знаком для будучности, може вже і недалекої.

Бесїда пос. Барвіньского

виголошена підчас загальної розправи над буджетом в краєвім соймі на засїданю дня 12 лютого 1897 р.

Високий Сойме! Сегорічна сесия, хоч як коротка, не могла розбудити живійшої роботи, скупити уваги сеї високої палати і задля загального розсїяня і нетерпеливости, щоби чим скорше діждати ся замкненя сойму, визначує ся до певного степеня яловостию і безплодностию. Однак хоча так розсїяна увага послів, не можу занедбати сеї многоважної хвилї, в котрій приступаємо до розправи над буджетом, щоби при сїй нагоді не сказати деяких уваг, які менї в так важній порі, котру ми переживаємо, насувають ся. Навіть серед такого загального розсїяня, де увага всїх звернена на зовсїм иньше поле, уважаю обовязком свого сумлїня піддати під розвагу В. Сойму деякі справи, про котрі нам не вільно именно в тій критичній порі забувати, а треба все мати їх на бачности.

Економічне положене нашого краю не можна зовсїм назвати відрадним. Сегорічний буджет, з котрого справоздане находить ся в руках кождого посла, показує наглядно, що се остатний буджет з надвишкою, а прелїмінар сегорічних доходів мало що не о $1/2$ мілїона некористнїйший від вторішнього. Тимчасом отже коли доходи не збільшають ся лиш зменшають ся, видатки ростуть з кождим роком. Се не бу-

23)

Послїдний з Могіканів.

(Повість Джемса Фенїмора Купера).

(Дальше)

Більше як два тисячі бісноватих дикунів вискочило на той знак з ліса. Не хочемо тут описувати обширно страшні сцени їх лютости. Смерть виступила всюди в своїм найстрашнїйшім, найпоганїйшім виді. Всякий опір служив лиш на то, щоби збільшати скажену лютість убийників, котрі ще навіть тогди не переставали збиткувати ся над своїми жертвами, коли в їх тїлах давно вже не було ні житя, ні чутя.

Кров полила ся струями по цїлій рівнинї, а неодин із скажених Ґуронів поклав ся на землю і пив еї з такою радостию, як би воду коли хоче угасити свою спрагу.

Ті з вояків, які ще при тім були, станули збитою лавою, але не могли нїчого вдіяти, бо не мали набитих рушниць і за мало їх було.

В таких хвилях нїхто в сьвітї не може знати, кілько часу минає; було може десять мінут (а то здавало ся цїлою соткою лїт!), як обі сестри стояли як би задеревілі від страху на своїм місци без нїякої помочи. Зараз по першім убийстві збили ся їх товаришки доокола них в таку купу, що й гадки не було, щоби можна втїкати; тепер, коли страх або смерть більшу часть їх забрав, не лишила ся инша дорога, як лиш просто під томагаки своїх ворогів.

Зі всїх сторін піднят ся крик, зойк і плач, стогнане і проклони. Алїсию опустила послїдна сила і она упала без памяти на землю, а Кора припала до неї і обняла неживу та пригорнула щиро до себе.

— А то справдешний пекольний танець — відозвав ся Давид, котрій вірно видержав на своїм становищи, хоч не міг нїчого зробити — та й не відповідне місце для нас християн. Ходїть, втїкаймо звідси.

— Ідїть та спасайте ся! — відповіла Кора вдивившп ся стовпом в безпритомну сестру. — Менї тут нїчого не поможете.

Та рішучість, з якою она тих кілька слів сказала, дала сьпіваковп переконане, що він не вдіє з нею нїчого. Через хвильку постояв не знаючи, що робити, а відтак аж якось ніби ріс до гори і очи засьвітили ся єму сьвятим одушевленем.

— Міг жидівский молодець усмирити в Саввли злого духа звуком своєї гарфи і псальмами, то і я спробую тут сили музики — сказав він.

По сих словах почав він сьпівати один із своїх улюблених псальмів таким чистим далекозвучним голосом, що єго було чути навіть серед кровавої різнї. Не один з дикунів пустив ся до них, щоби здерти із сестер їх одїж та здоймити з них скальпи — але коли побачили того якогось чудного сьпівака, пристанули здивовані і слухали.

Зразу було їм лиш якось дивно, а відтак стали єго таки подивляти і шукали собі иншу жертву, висказуючи голосно своє вдоволене з того, що білий борець так сьміло і відважно на смерть собі сьпіває.

Давида самого очарував і затуманив той успіх єго штуки і він почав з цїлої сили так голосно сьпівати, що ті незвичайні звуки долетїли аж до уший одного дикуна, котрий досить далеко від того місця, як скажений бігав від одної громадки до другої, як коли-б нїчо єму нїгде не сподобало ся і він шукав собі жертви, достойної так великого борця.

То був Маґва.

Коли побачив своїх давних плїнників знову в своїх руках, завив страшним криком тріумфу.

— Ходїть — сказав він вхопивши Кору своєю закровавленою рукою за одїж — віґвам Ґурона стоїть отвором. Хиба-ж там не лїпше як тут?

— Відчепи ся! — крикнула дївчина закриваючи собі очи на той страшний вид.

Індиянин усьміхнув ся глумливо, підніс в гору крововаву руку і сказав:

— Рука червона, але кров походить з білих жил!

— Потворо! та кров скапала на твою душу! То ти такого наробив!

— Маґва великий начальник — відповів дикун урадований. — Хоче „чорний волос“ піти до єго віґваму?

— Нїколи! Убий мене, коли хочеш і наситн свою жажду мести!

Маґва через хвильку не знав, що робити, відтак вхопив нараз непритомну Алїсию, взяв еї на руки і легким кроком пішов з своїм тягаром до лїса.

— Стій! Не іди! — кричала Кора і бігла за ним якби шалена. — Пусти дитину!

лоби так страшно, колиб із зростом видатків і потреб краю, росла і зміцняла ся сила податкова людности. Тимчасом так оно не є. Промисл, котрий в инших краях дає таку силу податкову, якось у нас не може живійше розвинути ся і двигнути, хоч есть запопадливість, щоби край наш видобути зпід переваги заграниці і власними вирobами покривати потреби краю. Край наш все таки остає краєм рільничим і ріля се поки-що головне жерело его доходу і на довгі часи таким остане. Моглиб людність нашого краю поставити на ноги ті галузи господарства, що вяжуть ся тісно з хліборобством, от хоч би годівля рогатої худоби, але й тут при всїх змаганях і заходах не видно значного поступу. Богатства наші копальнї використовують чужосторонні спекулянти, збиваючи на тім грубі маєтки. А тимчасом і більший властитель-дїдич рік річно що раз більше підупадає і мусить збувати свої добра в чужі руки, або лишити ся позорним властителем, коли дїйстним паном есть банк; ремісники по містах доживають свого віку під напором заграничної конкуренциї, а селянин-хлїбороб під вагою всяких тягарів і наслїдком своєї непорадности сходить на халупника, зарібника, або заманюваний буйними обіцянками несумлїнних аґентів позбуває ся решти свого добутку і йде в сьвіт за очи, щоби стати бразилїйским невільником або трупом своїм послужити до погною тамошної землї.

І щож робить ся у нас для заради сему загальному лихови? Вторічний сойм затревожив ся був громадною еміґрациєю селяньскою і зірвав ся до дїла. Здавало ся, що з того щось вийде, а комісия еміґрацийна розслїджувала дуже основно цїлу справу. Однак все скінчило ся на розслїдах, а Видїл краєвий також в своїй акциї в тій справі не вийшов поза межу розслїдів причини еміґрациї. Закон против аґентів еміґрацийних, більша бачність властий правительственних, а найбільше сякий-такий урожай минувших жнив приспали на час се лихо, що так широко ворушило нашим краєм. Тим то міг Є. Е. п. Маршалок назвати сей рік у вступній своїй промові при відкритю, хвилею віддиху, котра позваляє глядїти способів самопомочи і ратунку.

Таким способом справа еміґрацийна не полагоджена, питанє, котре дотикає самих основ нашого суспільного ладу, не розвязане, а лише відрочене, бо не усунено головних і найважнїйших причин сего руху в краю.

Такими причинами є передовсїм задовженє хлїборобів споводоване головно лихвою, малоземельність або безземельність, споводована роздробленєм ґрунтів або банковими і лихварскими лїцитациями, великі тягари, елементарні нещастя, а наслїдком того загальна збіднїлість хлїборобів. Справи ті обговорювано і в тій в. палатї і в радї державній і з сторони руских як і польских послів так всесторонно, що не потребую знов сего повтаряти. Указувано ріжні способи помочи і ратунку як видобути ся з того лиха. Виказувано потребу викупна селяньских господарств з довгів банкових і лихварских дорогою дешевого кредиту, заснованєм спілок господарских і кас позичкових системи Райфайзена, котрі показали ся такими спасенними в инших краях австрийских.

Говорено богато о мелїорациях господарств та о парцеляциї, щоби тим способом дати хлїборобам малоземельним або безземельним можність закупити ґрунти і розширити свої господарства. Однако так важна справа парцеляцийна, підношена тут вторічного року, лишила ся також непорішеною, а навіть нерозпочатою.

Чиж можна дивувати ся, що серед такого невідрадного положеня економічного наш хлїбороб або ремісник радо дає послух тим, що ятрять верстви суспільні против себе, піддержують і роздмухують невдоволенє і тим підготовляють ґрунт до загального перевороту. На щасте се лише зверхні хоробливі прояви, а не загальна недуга, бо наш суспільний орґанїзм в своїх основах ще здоровий і кріпкий. Але власне ті хоробливі прояви повинні спонукати нас до усуненя причин, які викликають сї хоробливі прояви, бо они можуть з часом обгорнути цїлий орґанїзм.

На се не поможуть штучні рецепти, сама природа мусить тут помогти орґанїзмови до побореня сих хоробливих проявів, але треба сей орґанїзм скріпити. Я зовсїм згоджую ся з п. Маршалком, що в нас самих ми передовсїм повинні глядїти помочи і що ту поміч можемо знайти при добрій волї. Але хто знає вдачу нашого селянина, той мусить признати, що у всїм треба п р и н у к и. Він сам не зможе видобути ся з того тяжкого положеня, в яке зпровадили его названі вже попередно обставини, его треба до того спонукати, подати єму спосіб, пораду і потрібні до того засоби.

Оттут розкриває ся для Видїлу кр. широке поле вдячної роботи для краю і его людности. Дещо вправдї зроблено для улекшеня кредиту, але чиж не можна би его зробити таньшим і приступнїйшим, коли се можливо по иньших краях і державах? Чи не можнаб взяти під розвагу нераз тут підношеної справи заснованя кас Райфайзеновских, коли на тім полї роблять такі добрі досьвіди по инших краях і державах?

Тілько разів в сій високій палатї і в Радї державній домагано ся зміни закона о належитостях правних, котрий накладає за високі тягари і містить неясні і невиразні постанови, що самі скарбові урядники не однаково поступають. Домагано ся опусту належитостий від спадщин, котрі просто руйнують наше селяньство і в одній та другій справі дав уже мінїстер скарбу користні приреченя. Чиж не випадало би Видїлови кр. як раз покористувати ся сею нагодою і з всею рішучостию натиснути, щоби мінїстер скарбу як найскорше перевів обіцяні зміни?

На вторічній сесиї була також в сій високій Палатї розбирана справа мирових судів і запала соймова ухвала. Наш селянин так любить правувати ся о образу гонору і инші дрібницї і я сам підчас горячих жнив бачив сотки людий перед судом, як марнували дорогий час, а відтак в потї чола зароблений гріш тратили в містї. Се правованє не меньше заїдає нашого хлїбороба як лихва і зводить его нераз до жебрачої торби. Чиж і тут не належало-б Видїлови краєвому порушити справу мирових судів, щоби усунути се лихо тим більше, що мінїстер судівництва сему прихильний.

А кількож то справ на полї господарства краєвого дожидає помічної руки Видїлу краєвого? Щоби не забирати часу, скажу лише дещо про годівлю товару рогатого, важної галузи господарства, особливо в горах і на Підгірю. Аж сум побирає, як згадати, що гарні полонини нинї в руках лихварів, а Бойко і Гуцул плекає худобу для лихваря за те тілько, що сей так ласкав і позваляє єму в гіркій нуждї коротати своє бідолашне житє. А вже-ж можна би вирвати се богате жерело доходу з рук лихварів і обернути в користь людности і в користь краю. До сего потрібна поміч Видїлу краєвого, котрий міг би легко з державних фон-

---

Але Маґва як би був глухий, бо знав свою силу і готов був єї використати.

Вірний Давид ішов за нещасною сестрою і став знову сьпівати свої сьвяті піснї та ще й давав собі такт рукою.

Так перейшли они через рівнину, де Кора нераз могла була згинути від томагака якого дикуна, як би той дивний чоловічок, що ішов коло неї, а котрого дикуни уважали за якогось божевільного, не був єї оборонив.

Маґва пустив ся яром до лїса, де якийсь дикун стояв з кіньми дївчат, котрі, видко, знову зловив; тут поклав він Алїсию все ще непритомну на одного з коний, а Корі дав знак, щоби она сїдала на другого.

Она послухала его, але відтак з благаючою міною витягнула руки до сестри так, що Гурон не міг вже їй противити ся і поклав Алїсию перед ню; опісля взяв коня за поводи і так пішли дальше в густий лїс.

Ледви Давид побачив, що его якось неспостережено лишили тут самого, як ніби такого, що не варто его й убивати, сїв зараз на другого коня і пустив ся за ними так борзо, як лиш можна було по неудоптаній стежцї.

Дорога ставала чим раз стрімкійша, але Кора занадто була занята Алїсиєю, котра тепер на єї руках зачинала давати слабі ознаки житя, як щоби могла або хотїла зважати на то, куди они їдуть.

Коли же виїхали на плоский вершок гори і станули на его всхіднім боцї, пізнала зараз то місце, куди вже раз давнїйше завів був єї дружний полїшук.

Тут велїв їй Маґва злїзти з коня, а єї хоч в неволи, взяла таки цїкавість, котра видко стоїть в нерозлучній звязи зі страхом, подивити ся на страшне видовище там в сподї під ними.

Лютій роботї все ще не було кінця!

Нещасливі утїкали на всї сторони від своїх лютих гонителїв, підчас коли збройне войско християньского короля стояло спокійно рядами, з такою байдужностию, котра нїколи не вияснила ся і лишила незатарте пятно на сьвітлім гербі его проводиря.

Коса смерти спочила аж тогди, коли захланність стала більша як жажда мести. Аж тогди вже не так часто було чути зойки ранених і крик побіди їх душителїв, аж они зовсїм замовкли, або їх заглушив радістний крик побіди дикунів.

Глава вісїмнайцята.

Минав вже третий день по капітуляциї форту Вільгельма Генриха, а наше оповіданє все ще держить читателя над берегом „сьвятого озера“, де тепер стало тихо як в могилї.

Сплямлені кровю побідителї забрали ся, їх табор був пустий і самотний. Кріпость же стала лиш купою развалин, з котрих ще курило ся, на валах і насипах лежали порозкидані, недопалені бальки і порозтріскувані пушки та купи каміня і тинку.

Та й веремя змінило ся на гірше. Сонце сховало своє тепле проміннє поза непроникниму масу мраки, а сотки людских трупів, що почорнїли були від палячого сонця в серпни, замерзли тепер в падолистї від заскорої студени.

Щезло гладке зеркало Горікану а на его місци підоймали ся в гору і люто шуміли та били об береги зелені филї, як би обурені на ті страшні сцени, які тут діяли ся.

Суха і зашкарупіла була широка рівнина, лиш денеде сторчала ще купка зеленої травицї серед сумної пустинї — перші плоди политої кровю землї.

Цїла околиця, котра при догіднім осьвітленю і догіднім вітрі так мило виглядала, представляла тепер ніби сумну алеґорию житя, де всї предмети сьвітили ся в найяскравійших, але й найприроднїйших красках.

То дув вітер довгим подувом попри саму землю, як би шептав жалібну пісню до закостенїлих уший мерцїв, то знову завивав і посвистував і гнав ся з такою силою в лїси, що від его наглого подуву аж листє і галузє розлїтало ся по воздусї.

Понад тим неприродним дощем з листя бороли ся зголоднїлі круки з вітром, але ледви перебрали ся поза зелене море лїсів, як вже пажерливо кинули ся на страшні купи, де лежала їх улюблена пожива в такій масї, що аж лячно ставало.

Словом, був то дикий, невідрадний образ, і здавало ся, як би тут всїх, що станули на сїй земли, немилосердна смерть одним замахом від разу підкосила. Але тепер як би хтось здоймив зачарованє — і перший раз відколи дїлаючі особи в тих страшних сценах опустили побоєвище, відважили ся якісь люди зблизити ся до сего місця нещастя.

Може на годину перед заходом сонця того дня можна було побачити, як із гущавини вийшло пять мужчин в тім місци, де дорога від сторони Гудзона завертає з лїса і підходить до розваленого тепер форту.

Зразу ішли они обережно і розважно, як би лиш з відразою підходили до місця страшної різнї, або як би бояли ся, щоби не повторили ся ті страшні, криваві сцени.

Поперед других ступав легконогий жвавий чоловік, місцевий житель; другий, також Індиянин, держав ся більше з боку малої громадки і розглядав ся краєм недалекого лїса, очима, котрі були вправні до того, щоби спізнати найменший слїд якоїсь надходячої небезпечности.

Тамті три були білі, хоч в одежи, котра і материєю і краскою надавала ся знаменито до

дів визначати зворотну позичку 150—200.000 зр. і тим фондом міг би Виділ краєвий постепенно допомагати нашим селянам набувати добру рогату худобу, як се робить західногалицке господарство краєве в малих розмірах.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 17-го лютого 1897.

— **Загальні збори ремісничого товариства „Зоря“ у Львові** відбудуть ся в пятницю дня 19-го лютого с. р. о $7\frac{1}{2}$ год. вечером в комнатах товариства при ул. Краківскій ч. 17. Виділ запрошує всіх членів товариства на ті збори.

— **Листи виборчі** з 5-ої курії загальної і з 2-ої міскої у Львові вислала вже президия маґістрату до Намістництва для потверджени. В курії 2-ій число виборців в порівнаню з числом з перед 6 літ піднесло ся о 2.500, так, що тепер виносить 9.000 управнених до голосованя. З між них есть 3.000 управнених до вибору з титулу личної кваліфікациї. Урядово списане число виборців з пятої курії з міста Львова виносить 29.128. Однако разом з містом будуть голосувати три судові округи (Щирець, Винники і судовий повіт Львів), котрих листи виказують 24.000 управнених до голосованя. Леґітимацийні листи до вибору вже виготовлені і з припорученя Намістництва підписані в заступстві бурмістра радниками. Доручуванє карт леґітимацийних розпічне ся дня 20-го лютого.

— **Льосованє.** При перевчерашнім тягненю льосів станиславівских упали слідуючі виграні: Нр. 8138 виграв 9.000 зр., нр. 22.744 зр. 600, нр. 3719 і 13.513 по 150 зр., пр-и 24.119, 13.117, 12.930, 2194, 3654 і 24.075 по 50 зр.

— **Пригода на зелїзници.** На шляху Станиславів-Вороненка вискочив з шин товаровий поїзд. В наслідок прірваня ланцухів, що ними позвязувані були ваґони, попадали везені ваґонами бальки на колеса і видрулили їх з шин. На щастє обійшло ся без катастрофи.

— **Смерть скляря.** Оногди в полудне вставляв шибу в склянім даху двоповерхового дому при ул. Ратушевій в Чернівцях скляр Мотьо Фрісер, стратив рівновагу і упав на камяний хідник так нещасливо, що погиб на місци. Убитий мав 40 літ і осиротив жінку та пятеро дітий.

— **Дописий про аґітациї** виборчі просимо нам не присилати, бо не будемо їх поміщати; есть аж надто богато инших ґазет, котрі тим займають ся. Ми ставимо собі висшу ціль, як аґітацию виборчу, а то: просьвіту і науку та дійстну, спокійну працю для добра нашого народу. — *Кирило Кахникевич*, редактор „Народ. Часописи“.

— **Огонь** знищив в Белзї в четвер дня 11-го с. м. 30 жидівских домів. Жертвою пожару упали самі бідні родини, що лишили ся без даху і без средств до житя.

— **Рух поїздів зелїзничих** на шляхах Гадікфальва-Радівці, Долина-Вигода і коломийских льокальних шляхах здержаний на ново з причини сніжних заметий.

— **Величезна буря** лютила ся сими днями над Чорним морем і в цілій Україні. Найбільше дала ся чути буря в околици міста Одеси. Рівночасно панували там незвичайні морози.

— **Електрична зелїзниця попід море.** В Анґлії повзято гадку попровадити електричну підморску зелїзницю межи містом Брайтон а селом Ротінґдо. Обі ті місцевости, положені на полудневім побережу Анґлії просто Гавру, числять ся до найбільше звиджуваних купелїв морских в великій Британії. Місто Брайтон числить близько 100.000 жителїв, а село Ротінґдо віддалене о 6 кльм. по другій стороні малого заливу, який в тім місци творить беріг. Глубина того заливу в часї відпливу є дуже незначна, а в часї доплиьу моря виносить 5·5 до 7·3 м. Дно заливу є цілком гладке і на нїм мають ся покласти шини проектованої зелїзниці. Дроти електричні будуть розтягнені на двох високих стовпах, понад шинами сполучаючими під водою обі місцевости. По шинах поїде ваґон, довгий 16 м. а зможе він помістити 150 осіб. Щоби не зануряв ся в воді, насаджений буде на сильних, сталевих пругах, високости 10 м., долїшні части тих стовпів, занурені в воді, будуть спочивати на 8 великих колесах, обертаючих ся по шинах. До порушуваня воза буде потреба двох динамоелектричних машин. Машини ті будуть приміщені в горішній части воза і будуть мати сполучене з дротами допроваджуючими струю електричну. Новий той рід проїздки по воздушній дорозї, межи небом а землею має певно на цїли стягнути більше число гостий до згаданих місць купелевих.

— **Помер** о. Петро Яремкевич, парох в Вербици, угнївского деканату, дня 11-го лютого с. р.

Телеґрами.

Атини 17 лютого. До Пейрею прибуло 1500 людий, що втекли з Гераклїону. З Канеї наспіла вість, що войско держав европейских має заняти Ретимно і Гераклїон.

Константинополь 17 лютого. Мінїстер маринарки зажадав кредиту в сумі 500.000 фунтів. Після вісти з Канеї прибув корабель „Інаєт“ з турецким войском до Сіляя на Креті.

Париж 17 лютого. Парляментови роздано жовту книгу о реформах в Туреччинї, з котрої виходить, що держави згодили ся на ненарушимість Туреччини і на то, щоби анї Росия, анї Анґлїя не мали в Туреччинї спільної з нею власти, анї не брали ся до якоїсь самостійної акциї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Посиішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушиня на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[9]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тижневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.40	10·05	—	8·07	5·20	—	—
Підвол. з Підз.	2.25	9·50	—	7·46	4·55	—	—
Черновець	9·55	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[8]
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цілий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 минут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

їх теперішної роботи: іти слїдом за уступаючою через пустару армією.

Враженє, яке на сих людий зробило то страшне місце, було так неоднакове, як неоднакові були їх характери. Молодий мужчина, що служив за проводиря, споглядав поважно, але лиш мимоходом і звід ока на порізані трупи і старав ся укривати свої чувства, а всеж-таки не мав такої вправи, щоби міг вповні затаїти в собі нагле і велике враженє.

Єго червоному товаришеви по племени було то зовсім байдуже. Він ішов сьмілим кроком попри ті жертви і дивив ся спокійно. Навіть і на білих мужчин зробило се поле вкрите трупами не однакове враженє; один, по котрого сивім волосю та по зморщенім лици і войсковій поставі мимо того, що був перебраний, можна було спізнати, що він досьвідний чоловік войсковий, не соромив ся голосно зітхнути, кілько разів подивив ся на щось ще страшнїйшого, як все инше.

Молодий мужчина, що ішов коло него, нераз аж задрожав, але таїв ся з своїм чувством з огляду на старенького свого товариша. Лиш той, що ішов по самім заду і нїби творив позадну сторожу, давав волю своїм чувствам, не зважаючи, що хтось на то скаже. Він дивив ся на той страшний образ поглядом і мінами, що не знали нїякого страху, але з гіркою відразою, котра виразно говорила, яка у него думка о так варварскій різни.

Читатель вже певно здогадав ся, що то оба наші Моґікани, їх білий приятель та Менро і Гевард. Він то був дійстно той нещасливий батько, котрий в супроводї молодого мужчини, котрого щастє завсїло від щастя дівчат, і в супроводї честного полїшука вибрав ся шукати Алїсию і Кору.

Коли Ункас, що ішов попереду дійшов на середину рівнини, дав знак криком, на котрий в сїй хвили збігли ся до него єго товариші. Молодий борець стояв коло купки жіночих трупів. З бючим серцем нахилили ся Менро і Гевард чим скорше до них, щоби подивити ся, чи нема між ними тих, що дорогі їх серцю. Але серце батька і серце милого аж лекше забили ся, коли не знайшли там анї слїду дівчат. Тогди відозвав ся Соколине Око.

— Я вже видів не одно криваве побоєвище — сказав він — але ще нїколи не видів так виразно чортівскої руки як тут. — Месть то вже таке індияньске чувство, а хто мене знає, то і знає, що моя кров чиста і не змішана, але то мушу сказати: скоро лиш ті Французи прийдуть так близько, що моя куля зможе їх досягнути, то моя „убийниця“ буде мати доти роботу, доки лиш видержить вірна єї люфа. Томаґак і ніж лишаю тим людем, що мають природний дар до того. А ти що на то, Чінґачґук? Чи мають червоні Гурони хвалити ся безкарно такою роботою?

По темнім лици моґіканьского начальника пересунула ся тїнь гніву і він рушив довгим ножем в похві, але відтак обернув ся зі спокійною міною, як би і не знав нїчого о глубокій величезній пристрасти.

— Ой, Монкальме! — говорив полїшук дальше. — Кажуть, що прийде час, коли чоловік буде мусїв за все відповідати, що зробив на землї. Горе тому нещасному, хто відтак буде мусїв відповідати за отсї сцени! — Але стійте! по тій правдї, як я білий, що ось тут лежить червоношкірий без волося і скальпу! Подивіть ся на него, Делявари, може то котрий з ваших людий, що десь пропали, і треба би єму справити похорон, як належить ся борцеви. Я виджу по твоїх очах, Чінґачґуку, що Гурон заплатить за то, заким місяць постаріє ся.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.